

**ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ
ΠΡΩΗΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ**

ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΜΕ ΘΕΜΑ:

*«Δημοκρατία και Διαφορετικότητα
στην Ευρωπαϊκή Ένωση»*

9 Οκτωβρίου 2008

κ-λ.
ευχάριστοι Π.Κ.ε
φορέαση α-ζένιο
ξέρουμ

Ολοι μιλούν για ευχ. διεθνή οικονομική κρίση.
Το σημερινό μου θέμα φαίνεται σχετικό με τη κρίση
Οπως έχει σχέση - Πάρτοι πριν λίγες μέρες
το θέμα σωστού, δε σου εντυπώνεται, δε
για να ωρσε το μαρτυρικό

Όλοι διαβάσαμε ότι πριν από λίγο οι Ιρλανδοί, κατά το δημοψήφισμα για την έγκριση της νέας Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης απεφάσισαν την απόρριψή της. Μια από τις πολλές αιτίες της στάσης τους ήταν ο φόβος τους ότι η βαθμιαία ενοποίηση των ευρωπαϊκών χωρών θέτει σε κίνδυνο τις ιδιαιτερότητές τους. Ποιες ήταν αυτές οι ιδιαιτερότητες που πίστευαν ότι κινδυνεύουν; Πρόκειται για χαρακτηριστικά της ιρλανδικής ζωής που καμία σχέση δεν έχουν με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι υπερσυντηρητικοί καθολικοί διαμαρτύρονταν ότι δήθεν θα επιτραπεί η άμβλωση. Άλλοι προέβαλαν ως επιχείρημα ότι δεν θα επιτρέπεται η προσθήκη ουσιών στην ιρλανδική μπίρα που της δίνουν την χαρακτηριστική της γεύση. Ιρλανδοί εθνικιστές ισχυρίζονταν ότι μέσω της Ένωσης θα επανερχόταν η αγγλική κυριαρχία στην Ιρλανδία. Όπως είχε πει κάποιος γάλλος πολιτικός σε ένα δημοψήφισμα συνήθως λαμβάνεις υπόψη όλα τα άλλα εκτός από εκείνο το ερώτημα που έχει τεθεί για απάντηση.

Ο φόβος για την απώλεια της διαφορετικότητας είναι όμως ένας υπαρκτός φόβος. Το κεντρικό ερώτημα που θα προσπαθήσω ν' απαντήσω είναι ποια μορφή πρέπει να αποκτήσει η σχέση μεταξύ του υπερεθνικού και του εθνικού στην Ένωση, μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών της

είσαμος
δηλώσε
Οι Τερμο-
νοι αρέ-
φρασαν
επίσυνα
θ'τρ.χ. Διυ
ο α. Στείν-
θεϊκή ανε-
γών, δε
In πρόβια
Δεν εσώθη
συμφωνία
καθόλου
μύνοι σου
παι έχει
ιδιαιτερο-
↓
ημοωρα
δείγμα

ώστε να διατηρηθεί η διαφορετικότητα αλλά και να επιδιωχθούν ταυτόχρονα οι κοινοί σκοποί τους.

Εδώ χρειάζεται μια διευκρίνιση. Το θέμα της διαφορετικότητας στην Ένωση μπορεί να το δει κανείς από πολλές πλευρές. Ορισμένοι θεωρούν, ότι αφορά κυρίως τη μεταχείριση των μεταναστών, οι οποίοι βρίσκονται αντιμέτωποι με την ξеноφοβία και τον ρατσισμό. Άλλοι εξετάζουν τον τρόπο συμβίωσης διαφορετικών ομάδων πληθυσμού, με διαφορετικά έθιμα και θρησκείες, την ένταξη των ξένων, τα ζητήματα της υπηκοότητας, τα προβλήματα της τρομοκρατίας και του ελέγχου της. Κοινή πεποίθηση είναι ότι η Ευρώπη ιδίως μια κοινωνική Ευρώπη πρέπει να αποδέχεται τη διαφορετικότητα.

Το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα στο κείμενο συζήτησης για τις ευρωπαϊκές εκλογές του 2009 με τίτλο Ευρωπαϊκή Δημοκρατία και Διαφορετικότητα τονίζει τη διαφορετικότητα των Ευρωπαϊκών λαών, την πολιτισμική και γλωσσική τους διαφορετικότητα, την εθνική και περιφερειακή διαφορετικότητα και θεωρεί ότι οι διατάξεις των Συνθηκών που θεμελιώνουν τους δημοκρατικούς θεσμούς της Ένωσης εγγυώνται αυτή τη διαφορετικότητα των λαών της. Η πολιτική συζήτηση θα πρέπει κατά το κείμενο να στοχεύει στην ενδυνάμωση της δημοκρατίας ώστε να αντανakλά

καλύτερα την διαφορετικότητα στην Ευρώπη και να καταπολεμά τις διακρίσεις.

Το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα θέτει στο πλαίσιο αυτής της συζήτησης, μεταξύ άλλων, το ερώτημα αν θα πρέπει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να έχει την εξουσία να εκλέγει τον Πρόεδρο της Επιτροπής και να απολύει μεμονωμένους Επιτρόπους. Επίσης, εάν πρέπει να υπάρχει ένα και μόνο εκλογικό σύστημα για τις ευρωπαϊκές εκλογές και όχι διαφορετικά κατά χώρα. Θα αναφερθώ αργότερα σ' αυτά τα προβλήματα.

Πρώτα απ' όλα θα ερευνήσω πως επιτυγχάνεται η ισορροπία μεταξύ του αναγκαίου κοινού πλαισίου των στόχων και δράσεων της Ένωσης και της διατήρησης και προστασίας της διαφορετικότητας των επιμέρους κρατών-μελών.

Τα κείμενα των παλαιότερων Συνθηκών και η Νέα Συνθήκη εκκινούν από την άποψη, ότι η ενότητα μέσα στην Ένωση διασφαλίζει την υπάρχουσα και αναγκαία διαφορετικότητα. Οι ευρωπαϊκοί λαοί είναι μεν ενωμένοι αλλά και διαφορετικοί.

Τα άρθρα 2 και 3 της Νέας Συνθήκης προσδιορίζουν τους όρους της ενότητας. Είναι η τήρηση κοινών αξιών, η προώθηση της ειρήνης και της ευημερίας των λαών της

Τα άρθρα της Συνθήκης

Ένωσης. Ορίζουν επίσης τους χώρους των κοινών πολιτικών: τον χώρο της ελευθερίας, της ασφάλειας και της δικαιοσύνης, την εσωτερική αγορά, τη βιώσιμη ανάπτυξη που βασίζεται σε ισόρροπη οικονομική ανάπτυξη και την ειρήνη και ασφάλεια. Σ' αυτούς τους χώρους των κοινών πολιτικών η διαφορετικότητα υποχωρεί για να επιτευχθούν οι κοινές επιδιώξεις. Η υποχώρηση όμως αυτή δεν μπορεί να ξεπεράσει το όριο που προσδιορίζουν τα άρθρα 4 και 3 παρ.3. Αναφέρονται στην υποχρέωση σεβασμού της πολιτισμικής και γλωσσικής διαφορετικότητας, στην ισότητα κρατών-μελών και εθνικών ταυτοτήτων. Το άρθρο 5 τέλος περιέχει τους γενικούς κανόνες βάσει των οποίων επιτυγχάνει η ισορροπία μεταξύ ενότητας και διαφορετικότητας. Ορίζει ότι «τα όρια των αρμοδιοτήτων της Ένωσης διέπονται από την αρχή της αποκλειστικής εκχώρησης αρμοδιοτήτων». Η Ένωση δηλαδή έχει μόνο τις αρμοδιότητες που τις εκχωρούνται ρητά. Τα κράτη επομένως έχουν τη δυνατότητα να προστατεύσουν τη διαφορετικότητά τους αρνούμενα την εκχώρηση αρμοδιοτήτων. Η άσκηση των αρμοδιοτήτων που έχουν εκχωρηθεί στην Ένωση διέπεται από τις αρχές της «επικουρικής και αναλογικότητας». Η Ένωση ^{οφείλει} δηλαδή ^{μόνο} επεμβαίνει ακόμη και όταν έχει σχετική αρμοδιότητα μόνο εφ' όσον το κράτος δεν μπορεί να ρυθμίσει ένα θέμα και τότε μόνο με τρόπο ώστε να μη περιορίζει υπέρμετρα την

ευχέρεια του κράτους να δραστηριοποιείται. Το άρθρο 8 διευκρινίζει τέλος, ότι «η υπηκοότητα της Ένωσης είναι επιπρόσθετη στην εθνική υπηκοότητα και δεν την αντικαθιστά».

Όλοι αυτοί οι κανόνες είναι δύσκολα αντιληπτοί από κάποιον που δεν ξέρει την κοινοτική γλώσσα και πρακτική. Θα προσπαθήσω να ανακεφαλαιώσω με απλά λόγια τον συλλογισμό των Συνθηκών. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι πολιτικός οργανισμός με πολυεθνική σύνθεση. Τα συλλογικά συμφέροντά του προσδιορίζονται με έγκριση των κρατών-μελών. Ως εκ τούτου τα δικαιώματα των εθνικών κρατών παραμένουν ανέπαφα, εφ' όσον δεν υπάρχει εκχώρηση αρμοδιοτήτων, και καθορίζουν την διαχωριστική γραμμή που η Ένωση δεν θα πρέπει να υπερβεί, ώστε να προστατευτεί η διαφορετικότητα. Τη διαχωριστική αυτή γραμμή εγγυάται το λεγόμενο κοινοτικό μοντέλο, δηλαδή η διαμόρφωση της Ένωσης με διαδοχικές εκχωρήσεις εθνικής κυριαρχίας μετά από κοινή συμφωνία και ο προσδιορισμός της πολιτικής μέσω της διακυβερνητικής συνεργασίας.

Η διαχωριστική γραμμή μεταξύ υπερεθνικού και εθνικού, μεταξύ ενότητας και διαφορετικότητας παρά τους κανόνες αυτούς δεν είναι σαφής. Η ρύθμιση των Συνθηκών, ότι βρίσκουμε τι μπορούμε να κάνουμε από κοινού και

προχωρούμε από κοινού στην πραγματοποίησή του
συγκαλύπτει το γεγονός ότι τα προβλήματα είναι πολύπλοκα
και συνδεδεμένα με πληθώρα άλλων θεμάτων ώστε δεν
μπορεί να υπάρχει σαφής προσδιορισμός αρμοδιοτήτων και
εξουσιών. ^{Τόσο κρατός-εθνούς και της Ένωσης. Συγκρούονται και αλληλοα-}
Επιπρόσθετα η καθημερινή πραγματικότητα της ^{ισχύουν}
Ένωσης καθορίζεται από μια συνεχή διαπραγμάτευση τόσο
μεταξύ Επιτροπής και κρατών μελών όσο και μεταξύ κρατών
μελών κατά την ^{διαπραγμάτευση} ~~οποία~~ το κάθε κράτος μέλος επιδιώκει τη
συμπάρσταση της Ένωσης σε διάφορα προβλήματα και η
Επιτροπή την μεταφορά όλο και ευρύτερων εξουσιών σε
αυτήν. ^{το αωοειερατα ταδρια} Τα σύνορα της εξουσίας της Ένωσης
προσδιορίζονται επομένως συνεχώς ~~εκ~~ ^{εκ} νέου και
παραμένουν ένα θέμα υπό διαρκή συζήτηση. Γι' αυτό και το
θέμα της προστασίας της διαφορετικότητας είναι συνεχώς
αμφισβητούμενο.

^{ιστορία της} Το αποδεικνύει η ~~ιστορία~~ ^{ιστορία} υπό έγκριση της νέας Συνθήκης.
Το ~~αποδεικνύουν~~ ^η ~~απόρριψη~~ ^{απόρριψη} του Σχεδίου της
Συνταγματικής Συνθήκης και η αλλαγή και μετονομασία της
σε Νέα Συνθήκη, ~~οι~~ ^{οι} ατελέσφορες συζητήσεις για το εάν και
πώς θα γίνει αναφορά στο στόχο της Κοινωνικής Ευρώπης
και η χωρίς προηγούμενο σωρεία προσθηκών, εξαιρέσεων,
ρητρών αυτοεξαίρεσης αποτέλεσμα πολυάριθμων
ενστάσεων, εθνικών επιδιώξεων και φόβων που οφείλονται
στη νέα πραγματικότητα συνύπαρξης των 27 κρατών μελών.

Όλα αυτά δεν θα είχαν συμβεί, αν δεν υπήρχε αμφιβολία, αντικρουόμενες απόψεις και διαφωνίες ^{αυ} για το πως επιδιώκεται ~~η~~ ενότητα ^{η διατηρείται με τις ρυθμίσεις} και ~~πως~~ ^ππροασπίζεται η διαφορετικότητα. Η άποψη ότι το κοινοτικό μοντέλο επιτρέπει την χωρίς δυσκολίες υπερεθνική ενσωμάτωση και την υπέρβαση των πολιτισμικών διαφορών χωρίς να τις αναιρεί δεν επιβεβαιώνεται στην πράξη. Αντίθετα η εμπειρία δείχνει ότι η διακυβερνητική συνεργασία οδηγεί σε χρονοβόρες, πολύπλοκες και ατελέσφορες διαδικασίες που προκαλούν έξαρση αντιθέσεων.

ωσο σω-
στηρίξεται
από αμφί-
επαθεί
της διαα-
συμφ

Αυτή η κατάσταση κρύβει κινδύνους. Νέα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, όπως η ενεργειακή κρίση, νέες παγκόσμιες εξελίξεις, όπως η άνοδος των οικονομιών της Ασίας, οδηγούν σε περισσότερες εντάσεις λόγω των ιδιαιτεροτήτων των κρατών μελών, αντικρουόμενων συμφερόντων και διαφορετικών πολιτισμικών προσεγγίσεων. Αυξάνονται έτσι οι πιθανότητες συγκρούσεων που μπορούν να έχουν παραλυτικές συνέπειες για την Ένωση. Τα προβλήματα πρέπει γι' αυτό να αντιμετωπίζονται. Η διαφορετικότητα καθιστά αναγκαία μία συνεχώς ανανεούμενη και επεκτεινόμενη ενότητα στην εξελικτική πορεία της Ένωσης. Η ενότητα αυτή δεν μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την περαιτέρω ανάπτυξη των εκλογικών διαδικασιών, όπως για παράδειγμα την επιλογή

Αν θέλουμε να' αποφεύξουμε τη διασπ. ωρείωσι
να μπορέ
να φέρμε
την Ένωση
έτσι το
μελλοντική
από αυτή
διατεί
και
αυτοαξία

του Προέδρου της Επιτροπής από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Χρειάζονται και άλλες προσεγγίσεις.

Κυρίες και κύριοι,

Πολλοί θεωρούν ότι τα προβλήματα της Ένωσης θα μπορούσαν να λυθούν εάν οι κανόνες που διαμορφώθηκαν για τη λειτουργία της δημοκρατίας στο εθνικό κράτος εφαρμόζονταν στην Ένωση. Η Ένωση θα είχε τότε ένα κανονικό κοινοβούλιο και μια κυβέρνηση υπόλογη σ' αυτό. Όμως ο συνήθης τρόπος λειτουργίας ενός ευρωπαϊκού εθνικού κράτος δεν μπορεί να μεταφερθεί χωρίς παραλλαγές σε μια υπερεθνική ένωση κρατών. Εκεί οι διαφορές μεταξύ των πολιτών είναι περισσότερες και πιο ισχυρές. Τα μεγέθη είναι τόσο διαφορετικά ώστε αλλάζουν οι προϋποθέσεις των λύσεων για να μπορέσουν αυτές να λειτουργήσουν. Η αλλαγή στην κλίμακα αλλάζει τα δεδομένα. Η απλή μεταφορά της λύσεως από το επίπεδο του κράτους έθνους στο επίπεδο της υπερεθνικής συνεργασίας, χωρίς να δημιουργηθούν μηχανισμοί στήριξης και εφαρμογής προσαρμοσμένοι στην πολυεθνική πραγματικότητα, δεν πρόκειται να αποδώσει τα επιθυμούμενα αποτελέσματα. Άλλωστε πολλά από τα σύγχρονα ζητήματα, όπως για παράδειγμα η παγκοσμιοποίηση, απαιτούν νέες δράσεις

ευρύτερες από εκείνες που θα μπορούσαν να αναληφθούν σε εθνικό επίπεδο.

Η εκχώρηση αρμοδιοτήτων από το εθνικό κράτος σε ένα υπερεθνικό σχήμα με την αλλαγή της εδαφικής κλίμακας της εξουσίας και την αναγκαστική αναζήτηση νέων τρόπων άσκησης πολιτικής και διακυβέρνησης δεν μπορεί να βρει αμέσως τη βέλτιστη λύση. Συνεπάγεται αναπόφευκτα μια απροσδιόριστη περίοδο θεσμικών ανακατατάξεων και κοινωνικών και πολιτικών εντάσεων. Συνεπάγεται επίσης ότι κατά το διάστημα που η συνεργασία μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών θα παίρνει συνεχώς νέες μορφές, τα καθιερωμένα συνταγματικά ή πολιτικά σχήματα θα πρέπει συνεχώς να αναπροσαρμόζονται. Αυτό που θα συμβαίνει θα είναι η διαμόρφωση μιας νέας πραγματικότητας με τους δικούς της συνεχώς μεταβαλλόμενους κανόνες.

Η συνέπεια της παραπάνω διαπίστωσης είναι ότι μια απόπειρα καθιέρωσης ενός σχήματος δημοκρατικής λειτουργίας της Ένωσης που δεν θα προέλθει από ευρύτερο διάλογο αλλά θα επιβληθεί εκ των άνω δεν πρόκειται να έχει επιτυχία. Όπως είναι εξαιρετικά αμφίβολο, εάν μπορεί να δημιουργηθεί μια ευρωπαϊκή ταυτότητα μόνο μέσω της διατύπωσης μιας σχετικής ιδεολογίας και της επικοινωνιακής προβολής της.

Η μέχρι τώρα εμπειρία δείχνει ότι και η μελλοντική εξέλιξη της Ένωσης θα χαρακτηρίζεται από την υποχώρηση του κράτους έθνους και την ανάδειξη του υπερεθνικού κέντρου εξουσίας στις Βρυξέλλες και των περιφερειακών του συνεργασιών. Μοχλός αυτής της διαδικασίας ήταν και θα είναι η κεντρική γραφειοκρατία της Ένωσης, που αποτελεί το μηχανισμό ανάδειξης του κοινού συμφέροντος των κρατών μελών και διατυπώνει κατά τη δική της αντίληψη το συμφέρον τους. Το πλαίσιο δράσης της θα καθορίζεται από τις εκάστοτε συμφωνίες της χαλαρής διακυβερνητικής συνεργασίας που θα προωθούνται περιοδικά. Αυτό το κέντρο, θα τείνει να αναπτύσσει τη δικιά του αυτοδύναμη δυναμική. Θα απεξαρτοποιείται όλο και περισσότερο από τα κράτη μέλη στο βαθμό που αποκτά αρμοδιότητες.

Η γραφειοκρατία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η διακυβερνητική συνεργασία αντιμετωπίζουν τα ζητήματα που χειρίζονται ως τεχνοκρατικά, αρμοδιότητας διοικητικών μηχανισμών και αντικείμενο διαβούλευσης εμπειρογνωμόνων. Στον χειρισμό τους προέχει κατά την υπαλληλία της Ένωσης η διάσταση του συμβιβασμού των επιθυμιών των κρατών μελών και των διαφόρων ετερόκλητων και αντιφατικών εθνικών προτιμήσεων. Η αποπολιτικοποίηση θεωρείται ενδεδειγμένη γιατί επιτρέπει

την εύκολη επίτευξη των ισορροπιών. Αυτή η προσέγγιση δεν ευνοεί το δημόσιο διάλογο.

Η ενίσχυση της δημοκρατίας απαιτεί ακριβώς το αντίθετο, την ανάδειξη της πολιτικής διάστασης, την ελεύθερη δημόσια διαβούλευση, τη συζήτηση των προβλημάτων σε ένα ανοιχτό σε όλους χώρο πολιτικού διαλόγου. Τα κοινά θέματα πρέπει να συζητούνται ενώπιον όλων των εθνικών ακροατηρίων. Να αποτελούν και δικά τους θέματα. Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται πληροφόρηση προς όλους, διαφάνεια, έλεγχος και λογοδοσία. Η δημιουργία ενός ευρωπαϊκού δημόσιου χώρου είναι το μέσο για να περιορισθεί το έλλειμμα δημοκρατίας. Ένας τέτοιος χώρος δεν μπόρεσε ακόμη να δημιουργηθεί παρ' όλο που η πληροφόρηση από πλευράς της Ένωσης είναι όλο και περισσότερη και οι δραστηριότητές της θίγουν όλο και περισσότερα θέματα που αφορούν τον πολίτη. Δεν μπόρεσε να δημιουργηθεί, διότι δεν υπάρχουν ακόμη οι προϋποθέσεις μιας εκτεταμένης συμμετοχής των κοινωνιών στις πολιτικές διεργασίες.

Η δημιουργία του χώρου αυτού είναι έργο των δυνάμεων εκείνων που επιδιώκουν μια ισχυρή και δημοκρατική Ένωση. Οφείλουν να επιζητούν συστηματικά να συζητούνται τα θέματα της Ένωσης σε όλες τις χώρες ταυτόχρονα για να

διαμορφωθούν κοινές πολιτικές. Προτάσεις για τέτοιες κοινές δράσεις υπήρξαν, όπως για την ενέργεια ενός δημοψηφίσματος ταυτόχρονα σε όλη την Ένωση για την αποδοχή του Σχεδίου Συντάγματος ή για την εκλογή του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Οι προτάσεις αυτές συνάντησαν την σθεναρή αντίσταση των κρατών μελών που δεν θέλουν να ξεπεραστεί το πλαίσιο της διακυβερνητικής συνεργασίας και φοβούνται τον περιορισμό της αυτονομίας τους. Η εμπέδωση της δημοκρατίας σε υπερεθνικό επίπεδο απαιτεί όμως την αναζήτηση και την εξάσκηση σε νέους τρόπους συλλειτουργίας που ανταποκρίνονται στις νέες συνθήκες της μεταεθνικής πραγματικότητας.

Η δημοκρατική διακυβέρνηση προέκυψε στα κράτη έθνη όταν στο έδαφός τους διαμορφώθηκε μια πολιτική κοινότητα μέσα από δημόσιο διάλογο. Αυτός βοήθησε τους πολίτες να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν κοινά συμφέροντα και με ποιο τρόπο θα τα υπερασπισθούν. Έτσι και στην Ένωση η δημόσια συνεννόηση για τη διαμόρφωση μιας βάσης αλληλεγγύης μεταξύ των λαών της θα συμβάλει σε κοινά αποδεκτούς θεσμούς και διαδικασίες δημοκρατίας στο

υπερεθνικό επίπεδο. Θα διασφαλίσει νέες μορφές δημοκρατικής διακυβέρνησης στον μεταεθνικό αστερισμό.

Η άποψη που αντιτίθεται στη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού χώρου παραβλέπει το γεγονός ότι η Ένωση βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή της ιστορίας της, όπως και τα κράτη-έθνη. Αντιμετωπίζει ήδη ζητήματα σε μια πρωτόγνωρη κλίμακα. Οι υπάρχοντες μηχανισμοί συντονισμού και συμφωνιών δεν επαρκούν για την αντιμετώπισή τους. Τα προβλήματα υπερβαίνουν το σύνολο των εθνικών δυνατοτήτων και απαιτούν μια διαφορετική δυναμική.

Κρίση είναι εσαωραφ.
~~Τραπέζι~~
Χρήρασωιοιαιαεί

Σήμερα, άλλωστε ο πολιτικός δεσμός του πολίτη δεν καθορίζεται πια αποκλειστικά από την εθνικότητά του. Η ανάδειξη κοινών αξιών, η κοινή διαδρομή στο πλαίσιο της Ένωσης ανθρώπων και κρατών με διαφορετική προίσορία, βιώματα, σημεία αναφοράς και σύμβολα του έχουν δώσει και ένα υπερεθνικό περιεχόμενο κοινό στους πολίτες όλων των κρατών μελών. Ένας κοινός πολιτικός δεσμός συνεπάγεται ένα κοινό δημόσιο χώρο, μια συνεχή κοινή αναζήτηση. Μόνο έτσι μπορούμε να υπάρξουμε με την ταυτότητα που θέλουμε χωρίς να συγκρουόμαστε με ό,τι διαμορφώνει την ταυτότητα των άλλων. Αυτό είναι το σημαντικό. Να έχουμε την ταυτότητα που θέλουμε αλλά και να επιτρέπουμε στους άλλους να έχουν την ταυτότητα που εκείνοι θέλουν. Όχι σε

Αλωοια
1η) Ένωσης αωο
τησ αοιμετά
οιοσ τησ κρτίσ
Διοσέφρ σαι
χώς Νιάαα,
Παοίοι, Λοστίρ
βοσφρ, το σαι
έψηρα αωι χρο
- Κοινο' υπερα
λαο
- Ροδμίοσ
εωιερσων
δεν υπαρχί
οιοσ. διασφ.
αμοσ ες
επιχορρω
αοι πη
επιχο-
φειος
χωρος
ΗΤΤΑ
Ένωση
Μετα-ο-
σασα
μεχο-
φασο
φρ φη
επιχο-
ρενσ
- Ευιαίε
Λύση
Υωιερσων
η ερωχω-
ριε' αωο
αου αωο

μια ισοπεδωτική λογική αλλά ναι στη δημιουργική λογική της σύμπλευσης των ιδιαιτεροτήτων.

Η καθιέρωση της δημόσιας διαβούλευσης για την ευρωπαϊκή πολιτική σε όλη την Ένωση θα συμβάλει και στην αποσαφήνιση των στόχων της ενοποιητικής προσπάθειας και στην οριστικοποίηση του θεσμικού σχήματος της Ένωσης. Η δημόσια διαβούλευση καθιστά κατανοητά τα προβλήματα και τα διακυβεύματα. Μπορεί να συμβάλλει σημαντικά στη διευκρίνιση ποιες πλευρές της διαφορετικότητας χρειάζονται προστασία και με ποιους τρόπους μπορεί να επιτευχθεί αυτή. Η δημόσια διαβούλευση είναι η κινητήρια δύναμη για να ενοποιηθούν σε ευρωπαϊκό επίπεδο επιδιώξεις και αντιλήψεις, να συνειδητοποιηθούν τα κοινά συμφέροντα και να προκύψει μια συλλογική ταυτότητα πέρα από τα όρια των κρατών μελών, μια ευρωπαϊκή πολιτική κοινότητα, ένας ευρωπαϊκός δήμος. Αλλά ταυτόχρονα να υπάρξει συνείδηση των ορίων της ενοποιητικής διαδικασίας και ανάδειξη των στοιχείων της ιδιαιτερότητας που χρειάζεται να προστατευθεί.

Η νέα Συνθήκη αποτελεί ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση κάλυψης του δημοκρατικού ελλείμματος με τις ρυθμίσεις της στο κεφάλαιο για τις «δημοκρατικές αρχές». Αρχές που στην συνέχεια διατυπώνονται και εφαρμόζονται

σε σειρά ειδικών διατάξεων και αφορούν στους θεσμούς και στις διαδικασίες λειτουργίας της Ένωσης. Ανοίγουν το δρόμο στην διαμόρφωση ενός συστήματος περισσότερο ανοιχτού στη δημόσια συζήτηση για τις πολιτικές της Ένωσης.

Οι λύσεις που θα προκύψουν από τη νέα Συνθήκη άλλοτε θα αποδειχθούν βιώσιμες άλλοτε όμως θα μετεξελιχθούν όπως εκείνες των προηγούμενων Συνθηκών. Η Ένωση υπό την πίεση των κοινωνικοοικονομικών μεταβολών θα συνεχίσει να αναζητά νέες μορφές οργάνωσης συνδυάζοντας την διακυβερνητική και την ομοσπονδιακή λογική. Τα περιθώρια χρόνου για νέες αναζητήσεις και νέες ισορροπίες θα στενεύουν, όμως όσο αυξάνεται η διάσταση των προβλημάτων τόσο και ο χειρισμός τους θα απαιτεί σταθερά σχήματα συνεργασίας σε βάθος χρόνου. Ήδη έχει αναδειχθεί η ανάγκη να προσαρμόζεται η λειτουργία της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας σε μια πολιτική ανάπτυξης της Ευρώπης όπως διατυπώνεται από το Ecofin. Η Ένωση θα διαμορφώσει έτσι βαθμιαία την οριστική της μορφή με βάση τα πάγια προβλήματα που θα καλείται να χειριστεί. Η ΟΝΕ το πιστοποιεί.

Η Οικονομική και Νομισματική Ένωση είναι ένα ενδεικτικό παράδειγμα, πως μία ρύθμιση ενός σημαντικού

προβλήματος, του ενιαίου νομίσματος, συνεπάγεται και την ευρύτερη συνειδητοποίηση των θεμάτων που συνδέονται με το νόμισμα, τη δημόσια συζήτηση και αντιπαράθεση γι' αυτά. Το ζήτημα αν το ευρώ συντείνει στην αύξηση ή όχι του πληθωρισμού, αν η υψηλή αξία του θέτει σε κίνδυνο τις ευρωπαϊκές εξαγωγές, αν τα επιτόκια, όπως καθορίζονται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έχουν διευκολύνει την απόκτηση κατοικίας είναι θέματα που είναι γνωστά στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη και επηρεάζουν τη στάση της. Αυτό αποδεικνύει, ότι ένας χώρος κοινής δημόσιας συζήτησης προκύπτει αυτόματα όταν συγκεκριμένα προβλήματα που αφορούν τους πολίτες γίνονται επίκαιρα και πειστικά.

Το παράδειγμα αυτό δείχνει επίσης ότι η πορεία προς τη διαμόρφωση μιας πιο δημοκρατικής, πιο ενοποιημένης Ευρώπης, της οποίας οι λαοί έχουν συνείδηση των θεμάτων που οφείλει να αντιμετωπίσει θα προκύψει όχι από μεγάλα σχέδια μελλοντικών λύσεων, που δεν είναι ρεαλιστικά, αλλά από τις συγκεκριμένες ρυθμίσεις ευρύτερων κοινών θεμάτων. Ήδη η ΟΝΕ αλλά και το Schengen σήμερα, η περαιτέρω διαμόρφωση κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής άμυνας δίνουν μορφή στο ευρωπαϊκό σχήμα και προσδιορίζουν τρόπους για να σεβασθούν αλλά και να υπερβούν επιμέρους οντότητες, τα κράτη μέλη. Διασφαλίζουν την ενότητα με διαφορετικότητα περιορίζοντας

βαθμιαία τις συνεχείς προσφυγές σε διακρατικές συμφωνίες και δημιουργώντας ταυτόχρονα ένα νέο χώρο ενδιαφέροντος και συζήτησης των πολιτών σε περισσότερες χώρες.

Οι κοινές δράσεις οδηγούν στη διερεύνηση των τρόπων της συλλογικής συνεργασίας, την απόκτηση εμπειριών ως προς την αναγκαία ισορροπία μεταξύ της διαφορετικότητας και της ενοποιητικής προσπάθειας, ισορροπίας που δεν είναι οπωσδήποτε η ίδια σε κάθε τομέα. Ένα δίκτυο παρομοίων συνεργασιών το οποίο θα προκύπτει από μία ενσυνείδητη δράση της Ένωσης θα αποτελέσει βαθμιαία τον ιστό της ενοποίησης και θα δίνει την όλο και πιο ολοκληρωμένη μορφή στο ενοποιητικό σχήμα. Οι «ενισχυμένες συνεργασίες» ένας θεσμός που ενισχύεται από τη Νέα Συνθήκη και επιτρέπει την κοινή δράση ορισμένων μόνο μελών μπορούν να αποτελέσουν βήμα και μέσο πίεσης προς την Ένωση για την επέκταση κοινών προσπαθειών σε νέους τομείς.

Το τελικό αποτέλεσμα θα είναι πιο σύνθετο από εκείνο της δομής ενός εθνικού κράτους. Ως πιο σύνθετο θα είναι και πιο δύσκολα κατανοητό από τους πολίτες και δεν θα διασφαλίζει την αμεσότητα των σχέσεων με την εξουσία που υπάρχει στις πιο μικρές κρατικές οντότητες. Αλλά αυτό συμβαίνει και σε σχέση με άλλα σύγχρονα

κοινωνικοοικονομικά προβλήματα. Η πολυπλοκότητά τους τα καθιστούν δυσνόητα για τον πολίτη. Όπως επίσης και οι σχέσεις εξουσίας είναι σήμερα πιο σύνθετες, λιγότερο άμεσες και ορατές. Τα νέα σχήματα υπερκρατικής, υπερεθνικής οργάνωσης δεν θα μοιάζουν πια με τα παλιά. Παρόλα αυτά η συνθετότητά τους που θα προωθεί την πληρέστερη και αποτελεσματικότερη δημοκρατία θα εξασφαλίζει σε μεγαλύτερο βαθμό τη διαφορετικότητα.

Το συμπέρασμα μπορεί να συνοψισθεί ως εξής. Η διαφορετικότητα δεν πρέπει να είναι ούτε απειλή ούτε εμπόδιο.

Η διατήρηση και προστασία της διαφορετικότητας είναι συναρτημένη με την πρόοδο της ενοποιητικής διαδικασίας και την εμβάθυνση της δημοκρατίας. Η σχέση μεταξύ του υπερεθνικού και εθνικού μπορεί να διαμορφωθεί δημιουργικά εφόσον συνδέεται με μια κοινή προσπάθεια για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των λαών της Ένωσης.

Θα κλείσω με μια γενικότερη τοποθέτηση, που κάνει τη μέχρι τώρα ανάλυση πιο κατανοητή αλλά δείχνει και το μέγεθος των προβλημάτων που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Το κράτος δεν αποτελεί πλέον το αποκλειστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώνονται οι κοινωνικές σχέσεις. Οι κοινωνικές σχέσεις καθορίζονται, μερικές φορές ιδιαίτερα έντονα, από εξελίξεις, οι οποίες υπερβαίνουν τα όποια σύνορα και παράγουν τα αποτελέσματά τους σ' ένα πολύ ευρύτερο κύκλο από εκείνο που αποτελεί μια γεωπολιτική περιοχή. Μπορεί να επηρεάζουν ολόκληρο τον κόσμο. Τελευταίο παράδειγμα, η κρίση από τα επισφαλή ενυπόθηκα δάνεια στις Ηνωμένες Πολιτείες που μεταφέρθηκε στην Ευρώπη και στην Ασία. Οι κινήσεις των κεφαλαίων, των εμπορευμάτων, των ανθρώπων, των τρόπων ζωής αλλά και των ιδεών, των τρόπων παραγωγής, οργάνωσης και κατανάλωσης δημιουργούν μια υπερεθνική πραγματικότητα. Το φαινόμενο συνδέεται με τη παγκοσμιοποίηση. Η παγκοσμιοποίηση δεν καταργεί το κράτος-έθνος. Συνυπάρχει με αυτό, δημιουργεί γι' αυτό ένα νέο περιβάλλον, το εντάσσει σ' αυτό, του θέτει νέους στόχους μεταβάλλει τις λειτουργίες του. Όλα αυτά χωρίς να το αντικαθιστά με μια άλλη οντότητα αλλά με το να δημιουργεί νέες δομές, στις οποίες συμμετέχει το κράτος έθνος με το να καθιερώνει νέα πλέγματα αλληλοεπηρεασμών και συλλειτουργιών διαφόρων κρατών όπου τα όρια του υπερεθνικού και του εθνικού γίνονται ασαφή. Ιδιαιτερότητες εξακολουθούν να υπάρχουν σ' αυτή τη νέα πραγματικότητα,

αλλά δεν έχουν πια την απόλυτη σημασία που είχαν άλλοτε. Συνυπάρχουν και αλληλεπιδρούν.

Αυτό σημαίνει ότι όταν μιλάμε για την Ελλάδα, την Κύπρο ή οποιαδήποτε άλλη χώρα πρέπει να στρέφουμε την προσοχή μας στη «σύμπλεξη εθνικού-υπερεθνικού επιπέδου» μέσα στην οποία τοποθετείται η κάθε χώρα, στα προβλήματα που συνεπάγεται, τις νέες δράσεις που απαιτεί. Η δημοκρατία αλλά και η διαφορετικότητα καθορίζονται επίσης από λειτουργίες και θεσμούς του υπερεθνικού πλαισίου. Αυτές τις επιρροές πρέπει να έχουμε υπ' όψη μας αν θέλουμε να διατηρήσουμε και να αναπτύξουμε τη δημοκρατία και να προστατεύσουμε την όποια διαφορετικότητα θεωρούμε αναγκαία. Θα είναι παράλογο για παράδειγμα, αν αγνοώντας ότι τα επιτόκια καθορίζονται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα επιδιώκαμε να καθορίσουμε ένα ειδικό επιτόκιο για την Ελλάδα ή την Κύπρο. Θα ήταν επίσης παράλογο, αν παραβλέποντας την Χάρτα των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων επιμέναμε σε μία αντίθετη με τους γενικούς κανόνες ειδική μεταχείριση από την εθνική κυβέρνηση μιας μειονότητας. Η επιτυχία κάθε πολιτικής υπό τις συνθήκες αυτές εξαρτάται γι' αυτό «όλο και περισσότερο από την ικανότητα ερμηνείας και πολιτικής διαχείρισης της αλληλεπίδρασης παγκοσμίου υπερεθνικού

και εθνικού στην καθημερινότητά μας». Στην εποχή που ζούμε αρχίζει να διαφαίνεται μια νέα ιστορική περίοδος, η μεταεθνική. Σ' αυτή πρέπει να προσαρμοστούμε.

Θα κλείσω με μία αναφορά στην Κύπρο. Η Κύπρος είναι ένα ζωντανό παράδειγμα της συνάρτησης της δημοκρατίας με τη διαφορετικότητα και των δυσκολιών που προκύπτουν, όταν η αναγκαία αυτή συνάρτηση δεν πραγματοποιείται. Όλα δοκιμαστήκαν και όλα μέχρι τώρα απέτυχαν, διότι υπήρξε αλαζονεία, φόβος, υπερβολή, έλλειψη μέτρου, βία και πόλεμος. Βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας προσπάθειας. Η κινητικότητα που παρατηρείται έχει δημιουργήσει την αίσθηση ότι είναι πιθανό να προκύψει μία λύση. Αλλά παραμένουν πολλοί και αβέβαιοι παράγοντες που μπορούν να οδηγήσουν σε σοβαρές δυσκολίες. Ελπίζω, αν προκύψουν, να ξεπερασθούν. Θεωρώ τη λύση αναγκαία. Χωρίς λύση δεν θα μπορέσει η Κύπρος να έχει τα οφέλη που προσδοκά από τη συμμετοχή της στην Ένωση και θα βρίσκεται σε μόνιμη αντιδικία με τη Τουρκία.

Αν υπάρξει λύση, η όποια συμφωνία όσο τέλεια και αν είναι δεν θα περιέχει σαφείς απαντήσεις σε όλα τα προβλήματα που θα προκύπτουν κατά την εφαρμογή τους. Νομικά και ιστορικά επιχειρήματα σε τέτοιες περιπτώσεις έχουν περιορισμένη αξία. Σημασία έχει η θέληση των ηγεσιών των

Με τον κ. Χριστόφια είχα
για
εμφάνιση
και ως
χρηστική
συνομηλία.
Με τη διε-
τύλιξε
για τα
αποβλητο-
τα

ως δικαιοσύνη

δύο κοινοτήτων, η εμπιστοσύνη μεταξύ τους, η διάθεση να ξεπεράσουν τα εμπόδια για να επιτύχουν μια κοινά αποδεκτή ισορροπία συμφερόντων, ο αλληλοσεβασμός και η αλληλοκατανόηση. Μόνο αν υπάρχουν αυτές οι προϋποθέσεις η λύση θα είναι λειτουργική, ωφέλιμη για το σύνολο, θα εξασφαλίζει τόσο τη δημοκρατία όσο και τη διαφορετικότητα.

των Συνθηκών της Ένωσης και δεύτερον, για τη χρησιμοποίηση του δημοψηφίσματος ως μέσου επικύρωσης των Συνθηκών .

Θα φέρω δύο παραδείγματα.

Σχετικά με τη μέθοδο επικύρωσης των Συνθηκών της Ένωσης, η πρόσφατη σχετική εμπειρία εγείρει, κατά την άποψή μου, ένα σοβαρό ζήτημα: Θα πρέπει οι Συνθήκες συνταγματικού χαρακτήρα να επικυρώνονται με ομοφωνία στην Ευρωπαϊκή Ένωση των είκοσι-επτά κρατών μελών, με πληθυσμό γύρω περίπου στα 500 εκ. κατοίκους;

Η ευθεία απάντησή μου στο ερώτημα αυτό είναι «όχι». Στην Ευρωπαϊκή Ένωση των είκοσι-επτά, που περιλαμβάνει χώρες μέλη με πληθυσμό πάνω από 80 εκ. έως μερικές εκατοντάδες χιλιάδες, δεν μπορεί να εφαρμόζεται η ομόφωνη επικύρωση προκειμένου να ισχύσει μια Συνθήκη. Η ομοφωνία μπορεί να είχε νόημα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα των Έξι ή των Δέκα κρατών μελών. Σήμερα δεν έχει νόημα. Δεν έχει νόημα γιατί οδηγεί σε εμφανώς αντιδημοκρατικές καταστάσεις και αδιέξοδα, σε καταστάσεις παραλυτικές για τη λειτουργία και την πρόοδο της Ένωσης. Η ομόφωνη επικύρωση σημαίνει ότι μια σχετικά μικρή μειοψηφία μπορεί «να μπλοκάρει» τη βούληση της μεγάλης πλειοψηφίας των κρατών μελών και των εκατομμυρίων πολιτών της Ένωσης. Αυτό συμβαίνει λ.χ. σήμερα με τη Συνθήκη της Λισσαβώνας. Όπως ανέφερα, η μεγάλη πλειοψηφία των μελών με πληθυσμό εκατομμυρίων πολιτών έχουν επικυρώσει τη Συνθήκη. Η Συνθήκη, όμως, δεν τίθεται σε εφαρμογή γιατί μια χώρα την έχει καταψηφίσει. Για την Ευρωπαϊκή Ένωση, ως ένα νέο πολιτικό σύστημα «εν-τω γίνεσθαι» και όχι απλά ως ένα κλασικό διακυβερνητικό οργανισμό, αυτό δε συνιστά δημοκρατική κατάσταση.

Τί νομίζω λοιπόν ότι πρέπει να γίνει; Νομίζω ότι οι Συνθήκες θα πρέπει να επικυρώνονται με πλειοψηφία. Με μια υπερενισχυμένη ίσως πλειοψηφία, ας πούμε, από τα τέσσερα πέμπτα των κρατών της Ένωσης που θα εκφράζουν τα τέσσερα πέμπτα του πληθυσμού, αλλά πάντως πλειοψηφία. Θα πρέπει να τονίσω εδώ ότι ούτως ή άλλως η ειδική πλειοψηφία αποτελεί σήμερα ουσιαστικά τον κανόνα για τη λήψη αποφάσεων από την Ένωση, αφού το 80% των

ζητημάτων αποφασίζονται με τη μέθοδο της πλειοψηφίας και τα κράτη μέλη αποδέχονται τις σχετικές αποφάσεις.

Και δε γνωρίζω απολύτως κανένα πολιτικό σύστημα –ομοσπονδιακό ή μη– στον κόσμο όπου η συμφωνία πάνω σε συνταγματικές μεταρρυθμίσεις απαιτεί ομόφωνη απόφαση. Αυξημένη πλειοψηφία, ναι. Ομοφωνία όμως όχι.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση θα πρέπει επομένως να κινηθεί προς αυτή τη λογική – τη λογική των ενισχυμένων πλειοψηφιών για την επικύρωση των Συνθηκών. Διαφορετικά θα οδηγούμαστε σε αδιέξοδες καταστάσεις, παγιδευμένοι σε ατέρμονες διαδικασίες και συζητήσεις για «την έξοδο από το αδιέξοδο», ανίκανοι να ασχοληθούμε με τα ουσιαστικά θέματα και προβλήματα που ενδιαφέρουν και απασχολούν τους πολίτες της Ένωσης.

Αναφορικά τώρα με το δημοψήφισμα, η εμπειρία τόσο της Ιρλανδίας όσο και άλλων περιπτώσεων διδάσκουν ότι το δημοψήφισμα δεν είναι ο ορθολογικός τρόπος για τη λήψη αποφάσεων πάνω σε τόσο περίπλοκα θέματα όπως η επικύρωση μιας συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν είναι ο ορθός τρόπος για σειρά από λόγους, όπως:

Το δεύτερο θέμα
Πρώτον, γιατί, όπως δείχνει σειρά ερευνών, η σχετική συζήτηση για τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος δεν επικεντρώνεται στο τιθέμενο ερώτημα, δηλαδή στο περιεχόμενο της Συνθήκης αλλά στην εθνική agenda, στα θέματα δηλαδή που κυριαρχούν στην εθνική πολιτική διαδικασία, που βεβαίως είναι στις περισσότερες περιπτώσεις άσχετα με την Ευρωπαϊκή Ένωση και αυτό ακριβώς συνέβη στην Ιρλανδία αλλά και παλαιότερα στη Γαλλία και την Ολλανδία. Οι πολίτες με άλλα λόγια χρησιμοποιούν το δημοψήφισμα για να εκφράσουν τη δυσαρέσκεια ή επιδοκιμασία τους για τις εθνικές κυβερνήσεις και όχι για τη Συνθήκη. Το τελικό θύμα όμως είναι η Συνθήκη.

Δεύτερον, τα κείμενα των Συνθηκών είναι λεπτομερή, περίπλοκα κείμενα ως προϊόν πολιτικού συμβιβασμού. Απαιτούν ενδελεχή, λεπτομερή ανάλυση για την κατανόηση και την αξιολόγησή τους. Αυτή η λεπτομερής ανάλυση μπορεί να γίνει

μόνο στο πλαίσιο των Κοινοβουλίων (σε σχετικές επιτροπές και ομάδες εργασίας) ώστε η συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων να είναι ορθολογική και περιεκτική. Η φθινή συνθηματολογία δε συμβάλλει στην κατανόηση των κειμένων αυτών. Αντίθετα επιτρέπει σε περιθωριακές ομάδες να προβάλουν ακραία επιχειρηματολογία, συναισθηματικά φορτισμένα αλλά εξόχως ζημιογόνα για την έλλογη συζήτηση.

Γι' αυτούς τους λόγους και άλλους, πιστεύω ότι οι επικυρώσεις θα πρέπει να γίνονται με την κοινοβουλευτική μέθοδο η όποια στο κάτω-κάτω της γραφής, συνιστά την κοινώς αποδεκτή διαδικασία για τις σύγχρονες ευρωπαϊκές δημοκρατίες.

[Εάν ωστόσο ως έσχατη λύση πρόκειται να προσφύγουμε σε δημοψήφισμα, τότε μόνο ένα πανευρωπαϊκό δημοψήφισμα που θα διεξαγόταν ταυτόχρονα σε όλες τις χώρες μέλη θα είχε κάποιο νόημα. Ένα τέτοιο δημοψήφισμα θα επέτρεπε ίσως να απελευθερωθεί η σχετική συζήτηση από τις εθνικές θεματολογίες και να επικεντρωθεί στα Ευρωπαϊκά θέματα και στο ζήτημα που τίθεται για έγκριση.

Σε ένα τέτοιο δημοψήφισμα, οι αποφάσεις θα μπορούσαν να ληφθούν με ενισχυμένη πλειοψηφία –με το 65% των κρατών μελών και το 65% του πληθυσμού]

Και έρχομαι τώρα στο τι πρόκειται να γίνει προκειμένου να ξεπεράσουμε τη σημερινή κρίση σχετικά με τη Συνθήκη της Λισσαβώνας.

Υπάρχουν –νομίζω– τέσσερις τουλάχιστον προσεγγίσεις για την αντιμετώπιση της κρίσης:

- **Πρώτη προσέγγιση:** διεξαγωγή νέου δημοψηφίσματος για την επικύρωση της Συνθήκης της Λισσαβώνας από την Ιρλανδία.
- **Δεύτερη προσέγγιση:** ολοσχερής εγκατάλειψη της Συνθήκης της Λισσαβώνας.